

ARREST VAN HET HOF

20 maart 1985 *

In zaak 264/82,

Timex Corporation, te Dundee (Schotland), vertegenwoordigd door I. Van Bael en J.-F. Bellis, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger en Hoss, advocaten aldaar, Côte d'Eich 15,

verzoekster,

ondersteund door

Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door M. Seidel en D. Ehle, advocaat te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter ambassade van de Bondsrepubliek Duitsland, Avenue Émile-Reuter 20-22,

Chambre française de l'horlogerie, te Parijs,

en

Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co, te Pforzheim,

beiden vertegenwoordigd door D. Borde van het advocatenkantoor Siméon Moquet, Borde & associés te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger en Hoss, advocaten aldaar, Côte d'Eich 15,

interveniënten,

tegen

Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door zijn juridisch adviseur G. Peeters, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

en

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Temple Lang, bijgestaan door P.J. Kuyper, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerders,

* Procestaal: Engels.

betreffende een beroep krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag, strekkende tot gedeeltelijke nietigverklaring van artikel 1 van verordening nr. 1882/82 van de Raad van 12 juli 1982 houdende instelling van een definitief anti-dumpingrecht op mechanische polshorloges van oorsprong uit de USSR (PB 1982, L 207, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, G. Bosco, O. Due en C. Kakouris, kamerpresidenten, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot en R. Joliet, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon

griffier: D. Louterman, administrateur

*

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 27 september 1982, heeft de vennootschap Timex Corporation, te Dundee (Schotland), krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld tegen de Raad en de Commissie, strekkende tot gedeeltelijke nietigverklaring van artikel 1 van verordening nr. 1882/82 van de Raad van 12 juli 1982 houdende instelling van een definitief anti-dumpingrecht op mechanische polshorloges van oorsprong uit de USSR (PB 1982, L 207, blz. 1).

* gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 5 december 1984,

- 2 Blijkens het dossier heeft de British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd. in juni 1980 namens Franse en Britse fabrikanten van mechanische horloges een klacht ingediend ter zake van dumpingpraktijken op het gebied van mechanische horloges en mechanische horloge-uurwerken van oorsprong uit de USSR. De op grond van deze klacht ingeleide anti-dumpingprocedure leidde tot de vaststelling op 14 januari 1982 van verordening nr. 84/82 van de Commissie houdende instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op mechanische polshorloges van oorsprong uit de USSR (PB 1982, L 11, blz. 14). De geldigheidsduur van dit voorlopig recht werd verlengd bij verordening nr. 1072/82 van de Raad van 4 mei 1982 (PB 1982, L 125, blz. 1).
- 3 Op 12 juli 1982 stelde de Raad voornoemde verordening nr. 1882/82 vast. Bij het omstreden artikel 1 van deze verordening is een definitief anti-dumpingrecht ingesteld op mechanische polshorloges van oorsprong uit de USSR; het bedrag van dit recht is gelijk aan de vastgestelde dumpingmarge en beloopt 12,6% voor horloges zonder verguldsel of met verguldsel van een dikte tot en met 5 micrometer, en 26,4% voor horloges met een verguldsel dikker dan 5 micrometer.
- 4 Op de uurwerken van dergelijke horloges is evenwel geen voorlopig of definitief anti-dumpingrecht ingesteld. In de considerans van verordening nr. 84/82 van de Commissie wordt dienaangaande verklaard, dat „de Commissie ten aanzien van mechanische uurwerken heeft vastgesteld dat, hoewel er aanzienlijke dumpingmarges bestaan, er gezien het geringe marktaandeel en het effect van de kwantitatieve beperkingen die gelden in Frankrijk, geen aanzienlijke schade wordt veroorzaakt noch dreigt te worden veroorzaakt.” In de considerans van verordening nr. 1882/82 van de Raad wordt over mechanische horloge-uurwerken niet gesproken.
- 5 Deze verordeningen zijn gebaseerd op verordening nr. 3017/79 van de Raad van 20 december 1979 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB 1979, L 339, blz. 1). Deze verordening bepaalt, onder welke voorwaarden een anti-dumpingrecht of een compenserend recht wordt ingesteld. Zij omschrijft onder meer de begrippen dumping en schade, en behelst voorts de procedurevoorschriften betreffende met name het indienen van klachten, de aanvang van de procedure en het daaropvolgend onderzoek, de betrouwbaarheid der verkregen gegevens en de beëindiging van de procedure indien geen beschermende maatregelen nodig zijn.

- 6 Verzoekster is de voornaamste fabrikant van mechanische horloges en mechanische horloge-uurwerken in de Gemeenschap en de enige in het Verenigd Koninkrijk. In het onderhavige beroep tot nietigverklaring stelt zij, dat verordening nr. 1882/82 is vastgesteld in strijd met de materiële en formele voorschriften van zowel basisverordening nr. 3017/79 als het Verdrag, omdat het bedrag van het anti-dumpingrecht op de betrokken horloges niet hoog genoeg is en geen anti-dumpingrecht is ingesteld op de uurwerken van deze horloges.
- 7 Bij beschikkingen van respectievelijk 9 maart en 28 april 1983 zijn de *Chambre française de l'horlogerie*, de *Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co.* alsmede de Bondsrepubliek Duitsland — die enkel over de ontvankelijkheid van het beroep opmerkingen heeft ingediend —, krachtens artikel 93 van het Reglement voor de procesvoering toegelaten tot tussenkost ter ondersteuning van de conclusies van verzoekster.

De ontvankelijkheid

- 8 De Raad en de Commissie hebben krachtens artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Bij beschikking van 21 september 1983 heeft het Hof overeenkomstig artikel 91, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering deze exceptie met de hoofdzaak gevoegd.
- 9 Tot staving van hun exceptie betogen verweerders, dat *Timex Corporation* geen adressaat is van de bestreden handeling, in het dispositief daarvan niet met name wordt genoemd en evenmin rechtstreeks en individueel wordt geraakt door die handeling, die alle fabrikanten van mechanische polshorloges op dezelfde wijze treft. Dat *Timex Corporation* wellicht het recht heeft om te verzoeken om inleiding van een anti-dumpingprocedure, zou daaraan niet afdoen, nu volgens de rechtspraak van het Hof het onderscheid tussen een verordening en een beschikking enkel afhangt van de aard en de rechtsgevolgen van het besluit zelf.
- 10 Volgens *Timex Corporation* en de haar ondersteunende interveniënten is het beroep wel ontvankelijk, daar de bestreden verordening ten aanzien van *Timex Corporation* in feite een beschikking zou zijn die haar rechtstreeks en individueel raakt in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag. Het bestreden besluit zou immers zijn vastgesteld op grond van een onder meer namens *Timex Corporation* ingediende klacht, en zou dus het eindresultaat zijn van een op haar verzoek

ingeleide administratieve procedure. Verzoeksters belang bij het instellen van het beroep zou te meer blijken uit het feit, dat zij de enig overgebleven fabrikant van mechanische polshorloges op de Britse markt is en dat bij het bepalen van het betrokken anti-dumpingrecht uitsluitend haar economische positie in aanmerking is genomen.

- 11 Voor de beantwoording van de door de Commissie en de Raad opgeworpen ontvankelijkheidsvragen moet te rade worden gegaan met het stelsel van verordening nr. 3017/79, met name met de aard van de daarin voorziene anti-dumpingmaatregelen, in samenhang met artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag.
- 12 Volgens artikel 13, lid 1, van verordening nr. 3017/79 worden „zowel de voorlopige als de definitieve anti-dumpingrechten of compenserende rechten... bij verordening ingesteld.” Ofschoon zulke maatregelen, getoetst aan artikel 173, tweede alinea, naar aard en strekking normatieve maatregelen zijn, omdat zij voor alle betrokken ondernemers gelden, is het niet uitgesloten dat de bepalingen ervan sommige van deze ondernemers rechtstreeks en individueel raken. Daarbij moet met name worden gezien naar verzoeksters rol in de anti-dumpingprocedure en naar haar positie op de markt waarop de bestreden regeling van toepassing is.
- 13 Vooreerst dient erop te worden gewezen, dat de in artikel 5 van verordening nr. 3017/79 bedoelde klacht, die tot de vaststelling van verordening nr. 1882/82 heeft geleid, door de British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd is ingediend namens de Franse en Britse fabrikanten van mechanische horloges, waaronder Timex. Blijkens het dossier is deze beroepsorganisatie daartoe overgegaan, omdat een eerdere, door Timex Corporation zelf in april 1979 ingediende klacht door de Commissie was afgewezen op grond dat deze afkomstig was van slechts één producent in de Gemeenschap.
- 14 Verzoeksters grieven vormden dus de aanleiding tot de klacht die heeft geleid tot het openen van het onderzoek; bovendien is Timex Corporation tijdens dit onderzoek gehoord, zoals blijkt uit de considerans van de verordeningen nrs. 84/82 van de Commissie en 1882/82 van de Raad.

- 15 Voorts zij eraan herinnerd, dat verzoekster de voornaamste fabrikant van mechanische horloges en mechanische horloge-uurwerken in de Gemeenschap is en de enig overgebleven fabrikant van deze produkten in het Verenigd Koninkrijk. Daarenboven blijkt uit de considerans van de verordeningen nrs. 84/82 en 1882/82 ook, dat de opmerkingen van Timex Corporation bepalend zijn geweest voor het verloop van het onderzoek en dat het anti-dumpingrecht is ingesteld wegens de gevolgen die de vastgestelde dumping voor Timex had. Zo wordt in de considerans van verordening nr. 1882/82 uitdrukkelijk verklaard dat, „gezien de omvang van de voor Timex door de gedumpte invoer veroorzaakte schade”, het bedrag van het definitieve anti-dumpingrecht is gesteld op de vastgestelde dumpingmarge. In de omstreden verordening is derhalve rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekster.
- 16 Hieruit volgt, dat de bestreden handeling ten aanzien van Timex Corporation een beschikking is die haar rechtstreeks en individueel raakt in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag. Gelijk het Hof besliste in zijn arrest van 4 oktober 1983 (zaak 191/82, Fediol, Jurispr. 1983, blz. 2913), heeft verzoekster derhalve het recht om voor het Hof alles aan te voeren wat dienstig kan zijn voor het onderzoek van de vraag, of de Commissie de bij verordening nr. 3017/79 aan de klagers toegekende processuele waarborgen in acht heeft genomen, of zij de feiten niet kennelijk verkeerd heeft beoordeeld, of zij wezenlijke gegevens buiten beschouwing heeft gelaten dan wel bij haar motivering overwegingen een rol heeft laten spelen, die misbruik van bevoegdheid opleveren. Ten aanzien van deze punten heeft de rechter de hem tegenover een discretionaire bevoegdheid van de overheid toekomende normale controletaak uit te oefenen, overigens zonder dat hij kan treden in de beoordeling die op grond van genoemde verordening is voorbehouden aan de gemeenschapsautoriteiten.
- 17 Waar het beroep derhalve ontvankelijk is, dient de door de Raad en de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te worden verworpen.

Ten gronde

- 18 Tot staving van haar vordering voert verzoekster drie middelen aan, die zijn ontleend aan schending van respectievelijk artikel 2, lid 5, van verordening nr. 3017/79, doordat de normale waarde van de met dumping ingevoerde goederen onjuist zou zijn vastgesteld, artikel 7, lid 4, sub a, van genoemde verordening, doordat haar bepaalde gegevens niet zouden zijn meegedeeld, en artikel 190 EEG-Verdrag wegens onvoldoende motivering.

- 19 Gelet op de argumenten die zijn aangevoerd, dient in de eerste plaats het middel ontleend aan schending van artikel 7, lid 4, sub a, van verordening nr. 3017/79 te worden onderzocht. Deze bepaling luidt als volgt:

„De klager... [wordt] in de gelegenheid gesteld kennis te nemen van alle gegevens die de bij het onderzoek betrokken partijen aan de Commissie hebben verstrekt..., voor zover deze gegevens voor de behartiging van [zijn] belangen van betekenis zijn, niet vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 8 en door de Commissie bij het onderzoek worden gebruikt. [Hij richt] daartoe een schriftelijk verzoek tot de Commissie met opgave van de gewenste gegevens.”

- 20 Artikel 8, waarnaar voornoemde bepaling verwijst, bepaalt onder meer:

„2) a) De Raad, de Commissie, de Lid-Statens, alsmede hun ambtenaren, mogen de gegevens welke hun bij de toepassing van deze verordening ter kennis zijn gekomen en die naar hun aard vertrouwelijk zijn of vertrouwelijk door een partij bij het anti-dumping- of compensatieonderzoek zijn verstrekt, niet bekendmaken, tenzij de partij die deze gegevens heeft verstrekt, daarvoor uitdrukkelijk toestemming geeft.

b) Elk verzoek om vertrouwelijke behandeling vermeldt waarom de gegevens vertrouwelijk zijn en gaat vergezeld van een niet-vertrouwelijke samenvatting van de gegevens of van een opgave van de redenen waarom de gegevens niet kunnen worden samengevat.

3) Gegevens worden gewoonlijk als vertrouwelijk beschouwd indien bekendmaking aanzienlijk nadeel kan berokkenen aan degene die ze verstrekt of de bron ervan is.”

- 21 Verzoekster verwijt de Commissie, haar bepaalde gegevens te hebben onthouden die zij verkregen had van de als referentie-ondernemingen uitgekozen firma's in Hong Kong. In de eerste plaats zou de Commissie verzoekster geen toestemming hebben gegeven om te verifiëren, of de horlogekasten en wijzerplaten van oorsprong uit Hong Kong vergelijkbaar waren met soortgelijke artikelen uit de USSR. In de tweede plaats zou zij haar geen nadere gegevens hebben verstrekt over prijzen of kosten van de in Hong Kong geassembleerde artikelen. Deze weigering is

volgens verzoekster in strijd met artikel 7, lid 4, van verordening nr. 3017/79, aangezien de betrokken gegevens, op basis waarvan de normale waarde in de zin van artikel 2 van de verordening zou zijn vastgesteld, voor verzoekster van belang zijn voor de behartiging van haar belangen, en zij niet vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 8 van de verordening. Wat inzonderheid de prijzen van de in Hong Kong geassembleerde artikelen betreft, voegt verzoekster eraan toe, dat de bij de ondernemingen in Hong Kong ingewonnen informatie haar op verschillende manieren kon worden meegedeeld zonder afbreuk te doen aan het eventuele vertrouwelijke karakter ervan. Zo zou de Commissie bijvoorbeeld de gemiddelde cijfers voor de gecontroleerde firma's bekend hebben kunnen maken, of een overzicht van de relatieve kosten en prijzen, of benaderende cijfers binnen een bepaald scala van reële prijzen.

- 22 Verweerders erkennen, dat aan verzoekster geen gegevens zijn verstrekt over de kasten en wijzerplaten, noch over de prijzen van de betrokken artikelen. Zij ontkennen niet, dat de Commissie in beginsel verplicht was om de in artikel 7, lid 4, sub a, van verordening nr. 3017/79 bedoelde gegevens aan verzoekster mee te delen, maar betogen dat de in casu verlangde informatie niet onder die bepaling viel. Daartoe voeren zij vooreerst aan, dat volgens genoemde bepaling slechts toegang moet worden gegeven tot gegevens die door de „bij het onderzoek betrokken partijen” zijn verstrekt, hetgeen ondernemingen uit een derde land al meteen uitsluit. Verder zouden de firma's in Hong Kong geen beschrijvingen van de betrokken horlogekasten en wijzerplaten hebben verstrekt die voor verzoekster nuttig hadden kunnen zijn, en was de Commissie niet verplicht monsters te bewaren.
- 23 Verweerders betogen voorts, dat de gegevens betreffende de prijzen van de in Hong Kong geassembleerde artikelen vertrouwelijk zijn in de zin van artikel 8 van verordening nr. 3017/79 en daarom niet kunnen worden bekendgemaakt. Het op andere wijze meedelen van gegevens betreffende de prijzen — waarom verzoekster in de loop van het onderzoek overigens niet had gevraagd —, zou in de praktijk vooral daarom niet mogelijk zijn geweest, omdat de prijzen van de referentie-ondernemingen goeddeels met elkaar overeenstemden.
- 24 Dienaangaande moet worden vastgesteld, dat artikel 7, lid 4, sub a, van verordening nr. 3017/79 wil waarborgen, dat de betrokken ondernemingen kennis kunnen nemen van de gegevens die de Commissie tijdens het onderzoek heeft verzameld, zodat zij hun standpunt op zinvolle wijze kunnen verdedigen. De bescherming van

de door deze bepaling gewaarborgde rechten moet in voorkomend geval echter verenigbaar zijn met het beginsel van de bescherming van de vertrouwelijkheid, dat in artikel 214 EEG-Verdrag in algemene termen is geformuleerd en voor de procedure van verordening nr. 3017/79 is gespecificeerd in artikel 8 van deze verordening.

- 25 Het argument dat verweerders ontlenen aan de oorsprong van de verkregen gegevens, kan bijgevolg niet worden aanvaard. De uitdrukking „bij het onderzoek betrokken partijen” in artikel 7, lid 4, sub a, van verordening nr. 3017/79 moet immers aldus worden uitgelegd, dat daaronder niet enkel vallen de partijen tegen wie het onderzoek is gericht, maar ook de partijen wier gegevens, zoals in casu, voor de berekening van de normale waarde van de betrokken produkten zijn gebruikt. Laatstbedoelde gegevens zijn immers voor de behartiging van de belangen van de klagers van evenveel belang als die welke afkomstig zijn van de ondernemingen die dumpingpraktijken toepassen. Mitsdien moeten alle niet-vertrouwelijke inlichtingen die de Commissie bij het onderzoek heeft gebruikt en die haar beslissing ten aanzien van het anti-dumpingrecht hebben bepaald, ter beschikking worden gesteld van de klager die daarom verzoekt, ongeacht of zij door een onderneming uit de Gemeenschap dan wel door een onderneming uit een derde land zijn verstrekt.
- 26 Met betrekking tot de horlogekasten en wijzerplaten van oorsprong uit Hong Kong geven verweerders toe, dat zij zich bij de voor de bestreden beslissing bepalende keuze van het soortgelijke produkt hebben laten leiden door het uiterlijk van de in aanmerking genomen artikelen en dat deze artikelen op de markt vrij verkrijgbaar waren.
- 27 Onder deze omstandigheden was de Commissie verplicht om verzoekster monsters ter beschikking te stellen dan wel, bij gebreke daarvan, haar tenminste alle voor de identificatie van de betrokken artikelen nuttige gegevens te verstrekken, zodat zij had kunnen nagaan of de instellingen de feiten correct hadden vastgesteld.
- 28 Wat voorts de prijs van de in Hong Kong geassembleerde artikelen betreft, zij erop gewezen, dat de Commissie verzoekster, na haar desbetreffend verzoek, slechts een lijst heeft gezonden van uurwerken die in Frankrijk waren geselecteerd en die vergelijkbaar werden geacht met uurwerken uit de USSR, alsmede een „tabel betreffende de berekeningswijze van de normale waarde”. Deze tabel was

echter niet meer dan een lijst van de onderdelen van een mechanisch horloge en van de overige prijsbepalende factoren, doch zonder bijbehorend cijfermateriaal en dus zonder enig nut voor verzoekster.

- 29 Verweerders beroepen zich ten onrechte op het vertrouwelijk karakter van de betrokken gegevens, dat de mededeling ervan aan verzoekster verbodt. Ook al zijn de instellingen van de Gemeenschap ingevolge artikel 214 EEG-Verdrag verplicht, gegevens betreffende ondernemingen, en vooral die betreffende ondernemingen uit derde landen, die bereid waren met de Commissie samen te werken, vertrouwelijk te behandelen, ook indien niet uitdrukkelijk overeenkomstig artikel 8 van verordening nr. 3017/79 om vertrouwelijkheid is verzocht, toch mag deze verplichting niet aldus worden opgevat, dat de uit artikel 7, lid 4, sub a, van dezelfde verordening voortvloeiende rechten hun wezenlijke inhoud verliezen.
- 30 Mitsdien had de Commissie in casu moeten proberen om, voor zover de inachtneming van de vertrouwelijkheid dit toeliet, verzoekster de voor de behartiging van haar belangen dienstige gegevens mee te delen in een door haar — eventueel ambtshalve — te bepalen passende vorm. Aan dit dwingende vereiste wordt niet voldaan door enkel de berekeningsfactoren zonder de bijbehorende cijfers mee te delen. Dit klemt te meer, waar de normale waarde is vastgesteld op basis van de aangenomen waarde van een soortgelijk produkt in de zin van artikel 2, lid 5, sub b, van verordening nr. 3017/79 en verzoekster voor de behartiging van haar belangen dus volledig afhankelijk was van de factoren die de Commissie bij haar berekening in aanmerking had genomen.
- 31 Aangezien het anti-dumpingrecht derhalve in strijd met de wezenlijke vormvoorschriften van artikel 7, lid 4, sub a, van verordening nr. 3017/79 is ingesteld, moet artikel 1 van verordening nr. 1882/82 worden nietigverklaard, zonder dat de andere door verzoekster daartoe aangevoerde middelen behoeven te worden onderzocht.
- 32 Het beroep strekt evenwel niet tot opheffing van de omstreden bepaling, doch tot vervanging daarvan door een strengere maatregel, waarbij een hoger anti-dumpingrecht wordt ingesteld op mechanische horloges en een dergelijk recht tevens wordt ingesteld op de uurwerken van dergelijke horloges. Derhalve dient overeenkomstig artikel 174, tweede alinea, EEG-Verdrag het bij de nietigverklaarde bepaling inge-

stelde anti-dumpingrecht te worden gehandhaafd totdat de bevoegde instellingen de ter uitvoering van dit arrest noodzakelijke maatregelen hebben vastgesteld.

Kosten

- 33 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, indien zulks is gevorderd.
- 34 Aangezien verweerders in het ongelijk zijn gesteld, moeten zij hoofdelijk in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

- 1) Verklaart nietig artikel 1 van verordening nr. 1882/82 van de Raad van 12 juli 1982.
- 2) Verstaat dat het bij die bepaling ingestelde anti-dumpingrecht in stand blijft totdat de bevoegde instellingen de ter uitvoering van dit arrest noodzakelijke maatregelen zullen hebben genomen.
- 3) Verwijst de Raad en de Commissie hoofdelijk in de kosten van verzoekster en van interveniënten.

Mackenzie Stuart	Bosco	Due	Kakouris
Koopmans	Everling	Bahlmann	Galmot
			Joliet

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 20 maart 1985.

De griffier
P. Heim

De president
A. J. Mackenzie Stuart